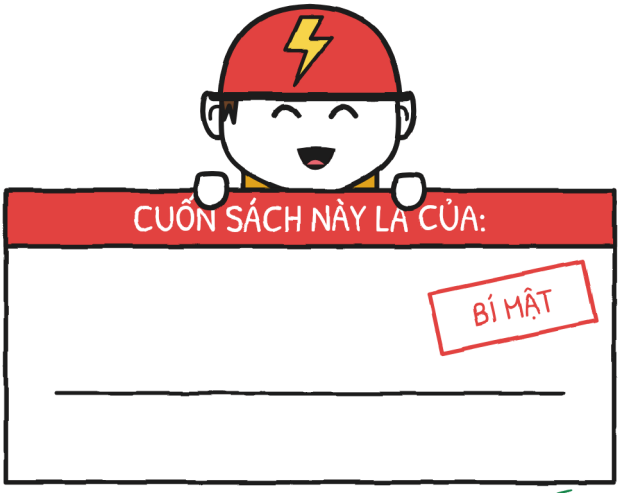

Và tớ đọc trước. —J.

Nếu bạn nhặt được nó, xin hãy trả lại.

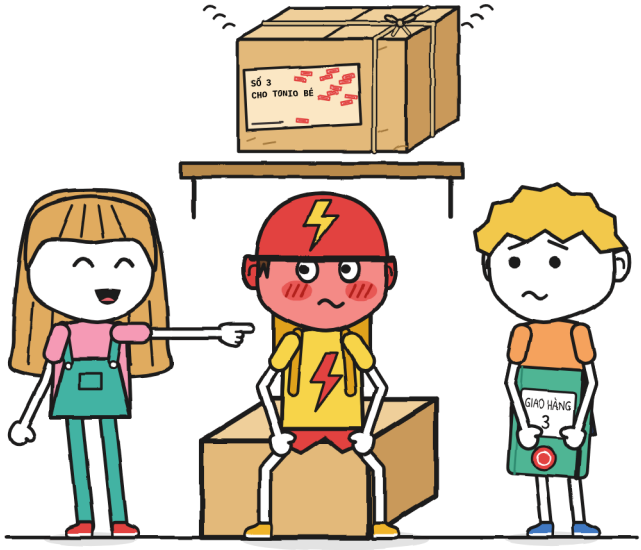

Con dấu này đánh dấu những gì chỉ xảy ra trong truyện: gói hàng thật không tự bay về được. Khi đi xe đạp thật, hãy xem trang cuối. —J.

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 3

Xin trả lại

LinguAula

(cuốn sổ của Guni)

CỠ XL · Tiểu thuyết minh họa · 13+

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 3

Xin trả lại

Cuốn thứ ba của bộ sách. Hai cuốn trước: “Gói hàng này cắn” và “Không mở trước tiếng sấm”.

Lời và tranh: LinguAula

Bản tiếng Việt: LinguAula

CỠ XL · Tiểu thuyết minh họa · 13+

Xuất bản lần đầu: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

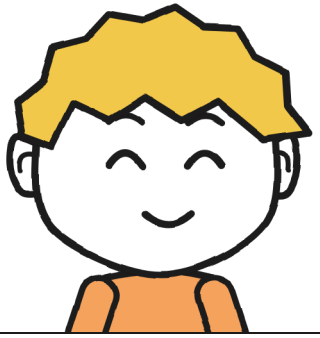
Được photocopy tự do, dùng cho lớp học và cho gia đình.

Phông chữ: Andika, Patrick Hand, Pangolin và IBM Plex Mono (giấy phép SIL OFL).

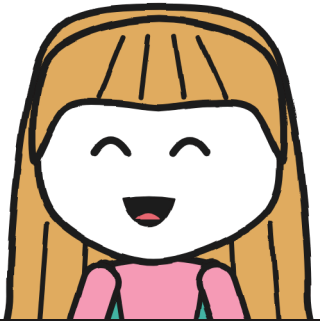
Luyện tập từng chương tại linguaula.com

Không người giao hàng nào bị thương trong lúc viết cuốn sách này. Đỏ bừng mặt thì có. —J.

AI LÀ AI

Guni. Người giao hàng ngày thứ Bảy. Vẽ những thứ chẳng ai nhờ vẽ. Cuốn sổ này là của cậu ấy.

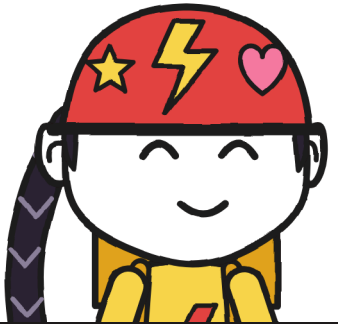
Julita. Viết bằng màu xanh lá và ký là J. Lúc nào cũng biết cách giúp. Đó chính là vấn đề.

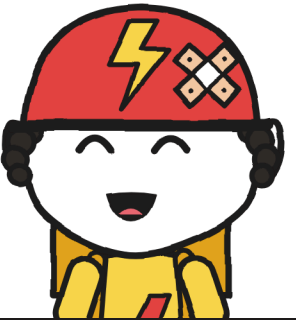
Tonio. Giao hàng cho CHỚP, bằng xe đạp. Trong mười phút hoặc miễn phí. Đỏ mặt từng phần một.

Mara. Chủ cửa hàng Giao Hàng Bất Khả Thi. Đội mũ phù thủy. Biết nhiều hơn những gì cô nói.

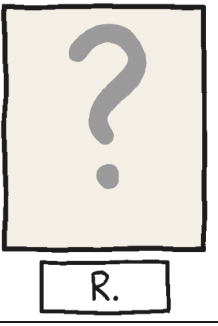
Zoe. Của CHỚP. Nhanh nhất. Người đặt biệt danh.

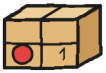
Bruno. Của CHỚP. Từng xì lốp một lần. Hai năm trước.

Gói hàng số 3. Hễ bị lắc là kêu. Trên nhãn chỉ có một cái tên.

R. Gửi những gói hàng mà không ai giao nổi. Không ai nói ra tên.

CHƯƠNG 1

Leng keng

Leng keng.

Đó là một tiếng động rất nhỏ, thứ chỉ nghe được khi mọi thứ khác đã im bặt: một cái thìa nhỏ chạm vào chiếc tách, chuông của một chiếc xe đạp đồ chơi. Nó vọng ra từ cái kệ hàng trả lại, và bốn đứa bọn tớ còn ở trong cửa hàng của cô Mara đứng yên đến mức nghe được cả tiếng một tia lửa từ con dấu rơi xuống.

Cơn giông đã đi từ lâu. Julita vẫn đứng trên cái ghế đẩu xanh của tớ, cây bút dạ xanh lá giơ cao, số 18 mới viết ngay cạnh số 19 bị gạch. Cô Mara có một tay đang dừng giữa chừng trên đường tới cửa cuốn. Còn tớ, đứa không biết làm gì với đôi tay ngay cả vào những lúc thuận lợi nhất, thì chẳng làm gì với chúng cả.

Đó là gói số 3. Và Tonio, người giao hàng cho CHỚP trong mười phút hoặc miễn phí, đỏ lên đúng màu mũ bảo hiểm của mình.

Cuốn sổ còn mới. Sổ 2 của tớ hết sạch trong đúng một cơn giông; cuốn này màu xanh lá, có con dấu của cửa hàng ở một góc, và tớ định là người viết trước, thật long trọng: tên sổ ở trang đầu và một chữ mới.

SỔ GIAO HÀNG 3 · của Guni. BÍ MẬT.

"Bí mật" nghĩa là tớ đọc trước. Và tớ không kể với ai. —J.

Tớ viết tên sổ mà lè cả lưỡi, rồi đi tìm cục tẩy, phòng khi chữ bị lệch. Lúc quay lại thì Julita đã viết trước tớ rồi.

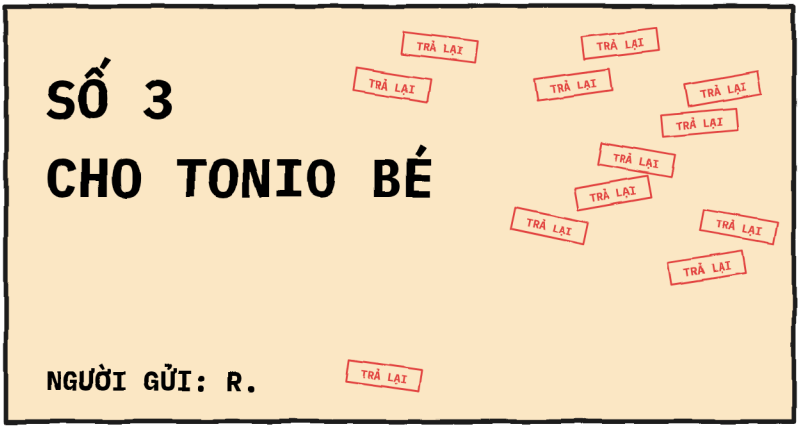
—Tớ viết thử trang đầu để giúp cậu —bạn ấy nói—. Không có gì.

Tớ đâu có nhờ bạn ấy giúp. Với Julita, chuyện đó chẳng quan trọng.

Phần còn lại là để phòng khi một ngày nào đó có người ngoài bạn ấy đọc. Cửa hàng tên là Giao Hàng Bất Khả Thi và là của cô Mara, người là phù thủy, đội mũ tím và có một con dấu mà mỗi lần đóng xuống lại bắn ra những tia lửa mùi nến vừa tắt. Ở cái kệ bên trái, cô cất hàng trả lại: những gói hàng chưa ai giao nổi. Chúng chỉ có một quy tắc: nếu người nhận không ký lên nhãn bằng mực không xóa được, thì lúc bình minh gói hàng sẽ bay về ngăn kệ của nó, đúng giờ như con mèo đến bữa tối. Có hai mươi gói, và lúc nào cũng do cùng một người gửi, R., người mà tớ đã có sáu manh mối trong cuốn sổ bìa xanh dương. Julita và tớ đã giao hai gói, một quả trứng rồng và mấy hạt giống có chân biết chạy, và trên tường có dòng chữ xanh lá của bạn ấy: CÒN 18.

Julita là người viết những ghi chú xanh lá. Tớ là Guni, đứa mới của khu phố: gần như mọi thứ của tớ vẫn còn nằm trong thùng. Còn Tonio là người giao hàng của CHỚP, cậu có ba lô vàng, chịu phạt cùng bọn tớ vào các thứ Bảy và, từ sau cơn giông, đã có một chỗ riêng trong cửa hàng: một cái thùng giao hàng úp ngược, cạnh mấy cái ghế đẩu. Cô Mara đặt nó ở đó mà không giải thích gì. "Tạm thời", cô nói. Chẳng ai dám hỏi một cái "tạm thời" kéo dài tới bao giờ.

Gói số 3 nằm trên ngăn kệ trên cùng, cạnh hai chỗ trống mà quả trứng và mấy hạt giống để lại, nhãn quay ra phía trước. Tớ lại gần để đọc, đứng thẳng và không chạm vào.

Ba dòng đánh máy: SỐ 3. CHO TONIO BÉ. Và dưới cùng, NGƯỜI GỬI: R. Giữa cái tên và dòng cuối là cả một khoảng giấy trống. Xung quanh là mười hai con dấu TRẢ LẠI. Tớ đã đếm.

Julita nhảy xuống khỏi ghế đẩu và đứng cạnh tớ. Bạn ấy đọc thành tiếng:

—Cho To...

Rồi ngậm miệng lại.

Julita chưa bao giờ im giữa chừng một chữ. Tớ nhìn Tonio và hiểu vì sao.

Tớ chỉ đọc được nửa chữ. Nửa còn lại thì tớ nuốt mất rồi. —J.

Có người đỏ mặt bùng lên một lần. Tonio thì không: Tonio đỏ từng phần một. Bắt đầu từ đôi tai. Rồi tới hai má. Sau đó cả khuôn mặt cậu ta đỏ lên, tới tận quai mũ bảo hiểm, và vẫn còn một nấc cuối, nấc tệ nhất, là lúc khuôn mặt và cái mũ không còn phân biệt được nữa. Từ vụ rung kế của gói số 2, tớ không biết nhìn cái gì thay đổi mà không gắn cho nó một cái thang đo, nên tớ ghi lại.

Julita đưa tay về phía gói hàng để đọc phần còn thiếu.

—Gói hàng đó có thể chờ —Tonio nói, rất nhanh—. Nó chờ nhiều năm rồi mà, đúng không? Thì thêm một ngày nữa. Hoặc mười ngày. CHỚP không vội.

Đó là lần đầu tiên tớ nghe CHỚP nói câu ấy.

—Tối nay không mở gì hết —cô Mara nói—. Và không ai được đụng vào cái kệ khi chưa được phép.

Bàn tay Julita khựng lại giữa không trung, cách cái nhãn đúng một ngón tay. Không ai đụng vào gì cả. Rồi nó lại kêu lên.

Leng keng.

—Là cánh cửa! —Julita nói, bằng một giọng mà tớ chưa từng nghe: quá cao và quá sớm.

Cánh cửa đã đóng kín từ lúc cô Vera ra về.

Mỗi khi không hiểu chuyện gì, tớ lập một danh sách. Nghi phạm leng keng:

1. Cánh cửa. (Julita đề xuất. Đóng kín, không có gió và không ai đẩy.)
2. Xe đạp của Tonio, ngoài vỉa hè, với cái chuông xe của CHỚP. (Nó kêu KÍNH COONG, không phải leng keng. Nhưng dù sao cũng là một cái chuông.)
3. Con ếch cao su. (Julita tuyên bố nó vô tội ngay lập tức. Bạn ấy nói bạn ấy biết nó.)
4. Gói số 3.

Tớ để gói số 3 xuống cuối cùng, cho lịch sự.

Tớ ra vỉa hè để kiểm tra. Tiện tay tớ mang theo con ếch, vì không ai thẩm vấn nghi phạm từ xa cả.

Trời đã tạnh mưa. Phố thơm mùi nhựa đường ướt và mỗi vũng nước có một cột đèn nằm bên trong. Tớ mở rồi đóng cửa: kẽo kẹt. Tớ bấm chuông xe đạp của Tonio: KÍNH COONG! Tớ bóp con ếch: chút chít.

Bên kia lớp kính, Julita lắc ngón tay với tớ. Tiếng nào cũng thế, từ bên này sang bên kia, như cái cần gạt nước của ô tô. Không phải cái nào cả.

Tớ vào lại và đặt con ếch lên quầy. Tonio, thấy tớ nhìn mình, cựa quậy trong cái thùng của cậu ta.

Leng keng.

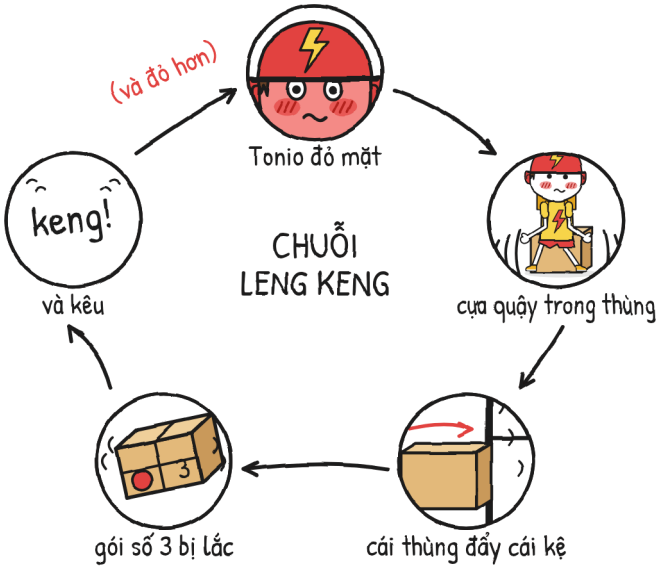
Tớ cúi xuống. Cái thùng của Tonio đang tựa vào chân kệ.

Tớ vẽ ngay tại đó, quỳ gối, và ra một vòng tròn, vì không sao tìm được chỗ nó bắt đầu.

Không phải phép màu. Là Tonio. Bên trong gói số 3 có thứ gì đó kêu mỗi khi người ta lắc nó.

Giống tớ. —J.

Tonio nhìn theo mắt tớ tới chân kệ, nhìn cái thùng của mình và quyết định ngồi yên.

Cậu ta chỉ yên được đúng bằng một sợi dây chun căng ra.

Yên. Rồi yên hơn nữa: yên đến mức nghe được cả tiếng cậu ta nghĩ "yên nào", một giọt mồ hôi chảy xuống thái dương. Julita đã im lặng hơn một phút, mà với bạn ấy thì chẳng khác gì nín thở dưới nước, và sớm muộn gì cũng phải trồi lên với cái gì nằm gần miệng nhất.

—Tonio bé là ai?

Tonio giật nảy mình. Cái thùng đẩy vào chân kệ, cái kệ rung lên và gói số 3 kêu LENG KENG! với một sức mạnh mà không tiếng leng keng nào đáng được có. Cô Mara nhìn lên trần nhà, như người đang đếm đến ba.

—Chỉ là một câu hỏi thôi —Julita nói—. Câu hỏi đâu có đẩy cái kệ.

Câu này thì có.

—Là tớ —Tonio nói, nhìn xuống đôi giày của mình—. Hồi nhỏ.

Cậu ta nói khẽ đến mức con ếch, nằm trên quầy gần cậu ta hơn tớ, còn nghe rõ hơn tớ.

Julita há miệng ra. Tớ thấy các câu hỏi của bạn ấy xếp hàng chờ, như ở tiệm bánh sáng Chủ nhật, câu đầu tiên đã cầm sẵn tiền trong tay. Rồi bạn ấy nhìn Tonio, người vẫn đang nhìn đôi giày, và ngậm miệng lại.

—Tớ không hỏi nữa —bạn ấy nói.

Phải cố lắm. Nhìn cái chân là biết: tạch, tạch, tạch gõ xuống sàn cửa hàng.

Những câu hỏi tớ chưa hỏi: chín câu. Tớ đã ghi hết. —J.

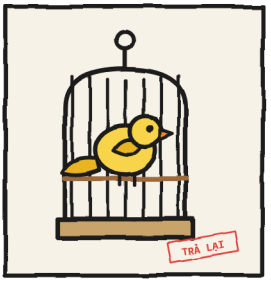
—Sao cô chưa từng mang nó đến cho người nhận vậy ạ? —tớ hỏi cô Mara.

—Mười hai lần cô đã mang đi. —Chẳng cần ai đếm các con dấu—. Nhìn nhãn mà xem: không tên đường, không số nhà, không họ. Cô đã thử với tất cả những Tonio bé cô tìm được.

Cô đếm theo trí nhớ, bằng ngón tay, và tớ vẽ theo những gì nghe được. Một con chim hoàng yến, thật sự tên là Tonio bé, và nó giẫm lên cái nhãn: không tính. Ông Antonio, 71 tuổi, đeo kính

vào, đọc tờ giấy hai lần và nói "Ước gì được thế", nhìn nó như người ta nhìn một tủ kính bày hàng. Một chiếc thuyền trên kênh có tên sơn ở mạn thuyền, cũng không ký, vì nó không có tay.

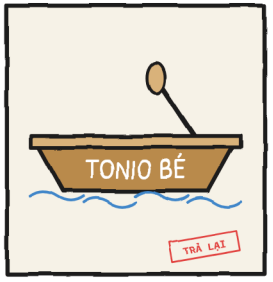
CÁC TONIO BÉ CỦA CÔ MARA

1. Một con chim hoàng yến.
(Giẫm lên nhãn. Không tính.)

2. Ông Antonio, 71 tuổi.
("Ước gì được thế".)

3. Một chiếc thuyền trên kênh.
(Không có tay.)

—Còn Tonio thì sao? —Julita hỏi.

—Lần cuối cô thử, cô còn chưa quen cậu ấy —cô Mara nói, và nhìn cậu ta—. Mà cũng chẳng ai nói cho cô biết hồi nhỏ cậu ấy được gọi là gì.

Cô Mara lấy từ dưới quầy ra một tấm vải tím và phủ lên gói số 3, như người ta phủ cái lồng con vẹt để nó ngủ. Rồi cô nhờ Tonio đứng dậy một chút và kéo cái thùng của cậu ta cách xa cái kệ hai gang tay.

—Thế này. Giờ cháu cựa quậy thoải mái cũng được.

Tonio có thể đã đi rồi. Xe đạp để ngay ở cửa: mười phút là cậu ta đã ở tận đầu bên kia khu phố. Cậu ta lại ngồi xuống.

Tớ không biết vì sao. Vẫn ghi lại.

Và vì cái thùng của cậu ta không có tựa lưng, tớ vẽ cho cậu ta một cái: cao, hơi cong, có cái gối nhỏ, bằng bút chì và nét chấm chấm, và bên dưới, bằng chữ nhỏ: "tựa lưng (ý của tớ)".

Chẳng ai nhờ cậu làm cái tựa lưng cả. —J.

Lúc đóng cửa, Tonio ở lại cuối cùng, cài quai mũ bảo hiểm chậm đến mức ở CHỚP sẽ bị coi là lỗi nặng. Cô Mara tắt từng ngọn đèn một; tấm vải tím vẫn phủ trên gói hàng, ở ngăn kệ trên cùng.

—Cô Mara. Mai cháu đến nói về chuyện đó. Nhưng nói riêng thôi ạ.

—Hai đứa này là người của cửa hàng —cô Mara nói, không quay lại.

Tonio nhìn bọn tớ. Nhìn Julita trước, rồi nhìn tớ. Tớ ngồi thẳng lên trên ghế đẩu.

—Hai đứa này thì được —cậu ta nói—. Nhưng không ai của CHỚP.

Cậu ta bước ra và đi xa dần giữa những vũng nước, dắt xe bằng tay.

Tiếng leng keng đã có chủ. Chỉ còn biết chủ của nó có muốn nó không.

Tớ đã biết cách giúp cậu ta rồi. —J.

Đó mới là điều làm tớ lo.

MỘT CÂU CHUYỆN, SÁU CỠ

Cuốn sách này có sáu cỡ, từ 3 đến 16 tuổi, và có hơn 20 ngôn ngữ. Cỡ XXS, XS, S, M và L kể câu chuyện từng trang một, với cùng những bức tranh và ngày càng nhiều sắc thái hơn. Cỡ XL là tiểu thuyết: vẫn câu chuyện ấy, nhưng có chỗ cho mọi điều Guni nghĩ mà không nói ra.

Các trình độ theo CEFR chỉ mang tính tham khảo: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Mỗi người một cỡ. Cùng một tiếng leng keng. —J.

DÀNH CHO GIA ĐÌNH VÀ GIÁO VIÊN

Luyện tập từng chương tại linguaula.com (kèm các bài tập của cỡ L)